

СРЕЩУ КОЛЕДА

На полянката срѣдъ гората се срещнаха Вълчо, Кума Лиса и Заю.

— Какъ е, куме, хапна ли си нѣщо? — попита Лиса.

— Лошо, кумице, лошо! Стомахътъ ми залепна о ребрата. Две недѣли ходя, като замаянъ. Да прощавашъ, кумице, ама като те гледамъ — ще ми се да почна откъмъ шията да те хрускамъ. . .

— Не думай, куме! — отвърна Лиса. — Не съгрѣшавай, роднина сме. И азъ съмъ гладна, ала на роднина не посѣгамъ. Пъкъ и стара съмъ вече — жилаво ми е месото. Вижъ, Зайко е младичккъ. Отъ него и азъ бихъ си куснала.

Заю погледна уплашено къмъ двамата и се приготви да бѣга.

— Не бой се, не бой се! — засмѣ се Лиса. — Шегувамъ се. Защо ще се ядемъ единъ други, като има леснотия. Чуйте сега какво съмъ измислила. Ако ме слушате, тая нощъ ще си хапнемъ царски.

И тя имъ пошепна нѣщо на ушитѣ. Тѣ кимнаха глави и се ухилиха. Щомъ падна нощъта, Лиса имъ метна по единъ ямурлукъ, нахлупиха качулки и тримата се спуснаха къмъ село.

Бѣше коледна нощъ. Камбаната биеше. Прозорчетата свѣтѣха. Отъ всѣки куминъ се носѣше миризма на коледни гостби.

Дружината трѣгна изъ уличкитѣ. Лиса спрѣ предъ една врата и почука.